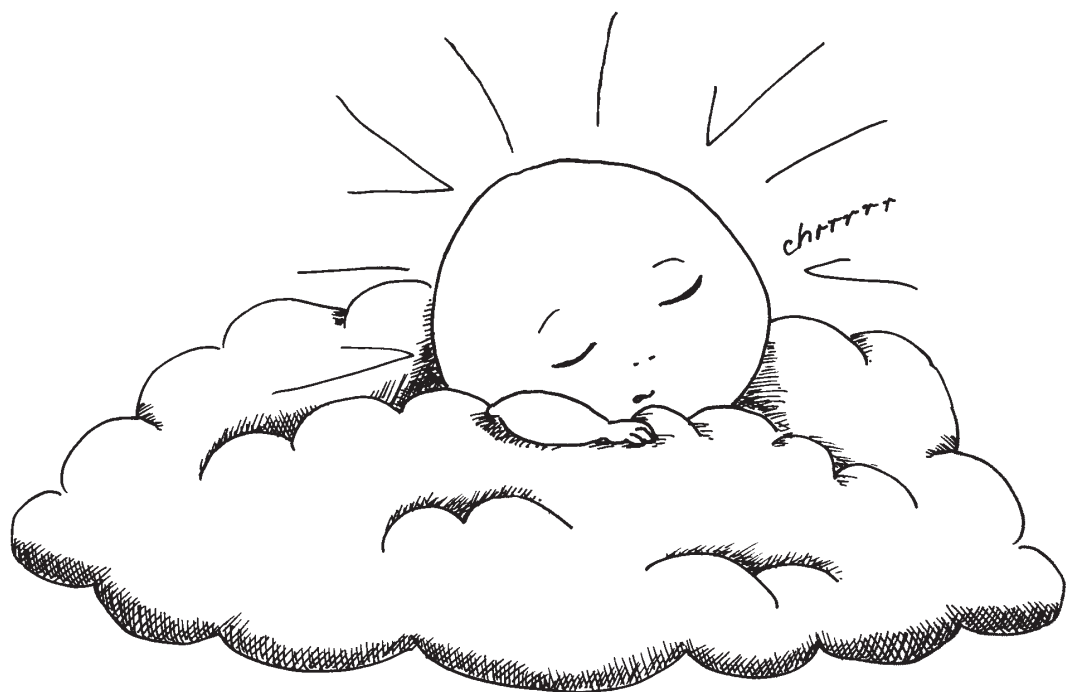

Je slóncó wusnyło?

Hra za dźeći w štyrjoch wobrazach
wot Wórše Wićazoweje

wosoby, hrajerjo:

Madlenka

Jakub

Jurij

Zelowa žona

Lučibar

Hober Sprjewnik

Mróčačka

Słónco

Mrowje

Myški

1. wobraz: *(Madlenka přińdže z domu na zahrodu, hlada na njejbo, njewidži žane slónco, skaka po skakanskich kašćikach cyle bjezlóštna. Bratr Jakub přińdže z wudu a přihotuje sej ju za wudženje.)*

Madlenka: Och, zaso žane slónco njeswěći, to so mi docyła wjace njelubi. Hižo štyri tydženje na to čakamy, zo by slónco zaso swěćiło.

(Madlenka skaka po kašćikach.)

Hana, Hana, Marja, Marja,
Jurij, Jurij, Jakub, Jakub,
baba, baba, tykanc, tykanc,
wino, wino, woda, woda.

Jakub: Byrnjež slónco njeswěći, poběžu sej do hajka k małemu haćikej. Tam chcu wudzić. W haće su liny a pstruhi.

Madlenka: Jakubje, to póńdu z tobu sobu, haj?
Što tu na dworje sama chcu?

(Jurij přijědže na jewišćo z kolesom, klinka kaž wólberny. Madlenka sej wuši zadđerži.)

Jurij: Halo, što tak zrudnje hladataj?

Jakub: Madlenka je zrudna, zo slónco wjace njeswěći.

Jurij: Nó, moja sotra so tež hižo hórši.

Madlenka: Jurjo, slónco je na nas zabyło.
(tróšku njewěsta) Snadž je sej wusnyło.

Jurij: Ně, ně, to móžno njeje, slónco sej wusnyć njemóže.
Wone swěći tola bjez přestawki.

- Madlenka: Čehodla potom njeswěći?
- Jakub: To so tež prašam. Bydlimy tola na sewjernej poškuli a nětko mamy tež lěćo. To by tola slónco swěćić dyrbjało.
- Jurij: A to so hišće praji, zo steji slónco w „ceniće“, potajkim najwyše. Něšto njeje w porjadku.
- Madlenka: Hdyž by w bajce žiwa była, by sej wot počasow hnydom zaso nalěćo přała.
- Jakub: Ale my njejsmy žiwi w bajce, moja luba, na kóžde nalěćo scěhuje lěćo.
- Jurij: Po lěću je nazyma a po nazymje je zyma.
- Jakub: Tak to je a wostanje!
- Madlenka: Najradšo by k slóncu pućowała.
- Jurij: *(přimnje sej za čolo)* Ach, to by přez 8000 lět trjebała, hahaha! Tajku starobu ani elefant njedocpěje. K slóncu njeby scyła dóšla. To by so do toho spaliła.
- Madlenka: *(běha za Jurjom)* Jurjo, wostań twoje bledženje. W jednej bajce sym słyšała, zo slónco druhdy wotpočnje, snadź je sej tola lětsa wusnyło.
- Jakub: Ach, ty mała bledźawka, skakaj dale do twójich kašćikow. Z Jurjom sej wudženki w zahrodže wuryjemoj.
- Madlenka: Ale w bajce to tola tak běše, Jakubje!
(Madlenka skoči zaso do kašćikow a potom spěwa a hlada na njebo.)

spěw:

Słónčko, hdže sy wostało,
hdže drje sy so schowało?
Předrěj so přez mróčele,
wohrěwaj zas' wjesele,
Jurja a tež Madlenku,
Jakuba a přirodu.

*(Jakub a Jurij přińdžetaj
z tyzku wróco. Mataj wudženki ze zahrody.
Jurij dźerži Madlence wudženku před wočomaj.)*

Madlenka: Ej, wostaj to!

Jakub: Hdyž chceš z namaj sobu hić, njesměš žanu haru
činić. A njedračuj mje za chwilk, zo chceš zas'
domoj k maćeri.

Jurij: *(so směje)* Naša mała knježnička móže tola tak doŕho
w lěsu słónco pytać.

Madlenka: Jurjo, wostaj mje tola na pokoj!

Jurij: Snano so tež k wobjedu hišće njewróćimy. Tu, mam
pomazki w nachribjetniku.

Madlenka: *(hlada do nachribjetnika)* Ow, to budže „piknik“, to so
wjeselu.

Jakub: *(dže hišće raz do domu)* Čakaj, póndu hišće po całty za
kołpje.

Madlenka: Na kołpje so hižo wjeselu, ty tež Jurjo?

(Jurij z wočomaj wjerći, prašenje dže jemu na čuwy.)

Jurij: Při wudženju pak naju mylić njesměš, mała
blabotawka.

- Madlenka: Božedla, chcu někotre zela hromadzić a kołpje wobkedźbować, to wamaj slubju.
- Jurij: *(so džiwa)* Na, na wuznaješ so scyła ze zelami?
- Madlenka: *(Madlenka skaka zaso po kašćikach a wužiwa mjena zelow.)*
Kopřiwka, kopřiwka,
babyduška, babyduška
mjetlička, mjetlička.
- Jurij: Směm tež raz pospytać?
(Jakub přińdže zaso z domu a widži, zo Jurij po kašćikach skaka, dyrbi so smjeć.)
- Jakub: Što to dyrbi kopřiwki, babyduška.
Wěm, zo kopřiwky mje wožahaja.
- Madlenka: Ale mje nic, Jakubje, znaju holčku z bajki, kotraž je swojich sydom bratrow na škleńčanej horje pytała. Z kopřiwow je košle zešiła a njeje so kopřiwkow bojała.
- Jakub: Nó, hdyž chceš tež tak zmužita być.
- Jurij: Jakubje, waša Madlenka přewjele bajkow słuha.
- Madlenka: Ale móžu w lěsu tež brězowe łopjena hromadzić, doma potom sušić a z nich čaj warić.
(Jakub a Jurij džetaj před Madlenku, na chribjeće wudu. Jurij ma hišće nachribjetnik, Jakub w jednej ruce bow a Madlenka korbik a spěwa.)
- spěw: 1. Tak čehnjemy nětk' wjesele
do lěsa, tam, hdžež rjenje je.
K hatej, čistej wodžiće,
k małej, lóštnej rybiće.

2. Snadž tu slónco wulěze,
hustu mrócel předřeje.
Zaswěći nam džěci raj,
wohrěwa naš rjany kraj.

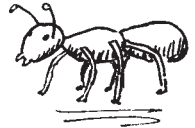
2. wobraz: *(Srjedź jewišća je wulke mrowiščo. Prjedy hač su Madlenka, Jurij a Jakub widžeć, zaspěwaja mrowje spěw a rejuja.)*

spěw mrowjow: Slónco, hdže pak wostanješ,
pruhi twoje rozliješ?
Slónco, naše holatka,
ćopłe pruhi trjebaja.

Mrowja: *(rěči)* Slónco, maš je wohrěwać,
mocy žiwjenja jim dać.

(so spěwa) Běhamy po pućikach,
pytamy wšěch kućikach.
Muchi, muški zběramy,
wšo, štož k jědži trjebamy.

Žołdze, hable, jahody,
kładžemy wšo na polcy.
Čiste naše komorki
wumyte su wjelbiki.

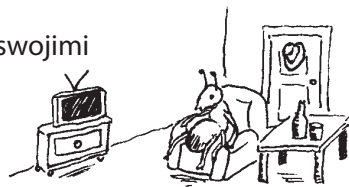
Porjad a tež čistotu
lubujemy w žiwjenju.
Strowi wostać budžemy,
hdyž zas' slónco změjemy.

Madlenka: Čakaj, Jakubje, tule je wulke mrowiščo.

(Jakub běha wokoło mrowišća, Jurij so lehnje na brjuch a dđerži na mrowiščo łopjeno.)

- Jakub: Haj, mrowje pilnje džělaja. Keđzbuj Jurjo, zo će njenačilaja.
- Madlenka: Hladaj, Jakubje, mrowje kaž małe lutki džělaja.
- Jakub: Mrowje z drobneje pjeršće wysoke mrowišća twarja.
- Madlenka: A při tym nimaja ani grat?
- Jakub: *(sydnje so pódla Madlenki)*
Luba sotřička, mrowje pjeršč ze zemje ryja, srjódku po srjódcu.
(lehnje so na zemju, tež Madlenka)
Jich grat su jich zubiki. Jedne zornjatko pjeršće po druhim na hromadu kładu.
- Jurij: Zo pak so njebychu zaso dele kulili, je mrowje ze swojimi slinami hromadže zělěja.
- Madlenka: Tuž njetrjebaja mrowje scyla žanu hlinu abo wapno?
- Jakub: Ně, wone twarja jich domčk ze swojimi slinami wustojnje a wušiknje.
- Madlenka: To pak su mrowje jara mudre.
- Jakub: Nětko wěš, sotřička, małe mrowišćo njeje jednora hromada, ale kaž domčk z wjele stwičkami a komorkami.
- Jurij: W hromadže su samo schody a chódby.
- Madlenka: Što? Schody a chódby? Maja tam tež durje a pincu? Abo maš mje snano k norje?
- Jakub: Ně, nimam će k norje! Město durjow maja małe a wulke džěrki.

Jurij: We hłubokej zemi
maja pincu. Saperlot,
nětko pak naju wudzić daj!

Madlenka: Chcu pak mrowjam dale přihladować.

Jakub: Na derje, wostań tu. Daloko wot tebj zдалenaj
njejsmój.
(Jakub a Jurij woteńdzetaj.)

Madlenka: Lube, lube mrowički, w lěsu by rjeńšo było, hdyž by
džensa słónco swěćilo a nas wohrěwało. Čehodla
słónco njeswěći? Bjez słónca sym cyle sprócna.
*(Madlenka pódla mrowišća moch wuhlada, tam so
lehnje.)*

Madlenka: Tule mjehke łózko je, na nim tróšku wotpočnu.

(cunja hudźba)

*(Zelowa žona přijědze z wozyčkom, na chribjeće ma
koš, wokoło pasa karančk.)*

Zelowa žona: *(třase Madlenku)* Halo, holčka, njelež tola při mrowišću.
To će tola zwěrjatka načilaja. A to jara pali a žehli.

(Madlenka so přečahuje.)

Jakub: *(wujachleny)* Madlenka, Madlenka, hladaj, što sym
popadnył. Stań spěšnje! Dobry dzeń, ćeta.

Madlenka: Jakubje, sym ja dołho spała? Dobry dzeń, ćeta.
(da zelowej žonje ruku)
Luba ćeta, wěš ty snano, čehodla słónco njeswěći?

Zelowa žona: *(Žona pokaza, što je wšitko w lěsu nazběrała.)*
Hladajtaj, to leži cyle na nami. Lěsy, haty a rěki su jara

zanjerodžene. Tole sym wšitko zezběrała, bleše, hornocy, papjeru, stare cementowe měchi.

Madlenka: Ow, mój Božo, najskerje su so mróčele procha nasrěbali a slónco so njemóže předrěć.

(Jurij přiběži wujachleny na jewišćo, na wudže wisa ryba.)

Jurij: Jakubje, hladaj, sym tež rybu popadnył.
(hlada na starušku) Dobry dzeń, ćeta.

Zelowa žona: Sće hromadže wudzić šli? To je rjenje. Ja sym džensa dołho w lěsu njerjad zběrała. Haj, nětko sym tróšku hłódna. Bohužel sym doma swoje pomazki zabyła.

Jurij: To ničo njewadži. Smy sej pomazki sobu wzali. Pójće, chcemy zhromadnje jěśc.
(Madlenka so hižo wjeseli, hlada sobu do nachribjetnika.)

Jakub: Piće smy zabyli.

Madlenka: Ow, piće!

Jurij: Ach, to ničo njewadži. Njejsmy lačni, slónco tak a tak njeswěći.

Zelowa žona: Na piće njejsym zabyła. Mam tu wulku blešu dobreho čaja. Jeli chceće, tak so napiće.

Madlenka: Džakuju so, hm, hm, čaj słodži wulkotnje.

Jakub: Haj, wón je nimale tak dobry kaž doma woda w našej studniće.

Jurij: Jakubje, prošu će, čaj je samo słodniši.

- Zelowa žena: Čaj sym ze zelow zwarila. Ale zela móžu jenož hišće tam zběrać, hdžež ludžo jěd njesypaja.
- Madlenka: Kotre zela maće w korbiku?
- Jakub: Madlenka, njebudź tajka wćipna Jěwa.
- Jurij: Haha, wćipna Jěwa z kuskom chłěba.
- Zelowa žena: Na, na! Hladaj holčka, tute zela sym při haće namakała. Tule je babyduška. Z njeje wariš čaj a jón piješ, hdyž cí brjuch boli. A tule holanske jahody. Tute pomhaja, hdyž maš zymicu.
- Jurij: *(Jurjej je to wostudle.)*
Jakubje, chcemoj zaso wudzić hić?
- Madlenka: Směm ja z ćetu tu wostać?
- Jakub: *(wozmje Madlenku za ruku)*
Ty přińdžeš z namaj sobu.
- Zelowa žena: Jakub ma prawje, wšako mje njeznaješ. A wamaj hólcaj, džak za dobru pomazku. Ach, skoro by zabyła. Jako džak mam za was pišćałku. Božemje a přeju wam, zo was džensa hišće slónco wohrěwa.
- Madlenka: Božemje, ćeta!
- Zelowa žena: Haj, božemje, přeju zbožo při wudženju a wjele wjesela při piskanju. Tule leža na zemi srjódki. Wone su za myški.
(Žona so wotsali a džěći wobhladaja sej pišćałku.)
- Jakub: To sej hnydom zapiskam.
(Jurij a Madlenka skakataj při hraću wot jedneje nohi na druhu.)

Madlenka: Lěwa noha, prawa noha, lěwa noha, prawa noha.

Jurij: Přestań Jakubje, kajke je to „tudlwanje“.

Jakub: To je tola kuz - łar - ska pišćałka, hdyž takle wot samo skakataj.

Madlenka: Kuzłarska pišćałka, hura!

Jurij: Ty maš prawje, Jakubje, dyrbimoj skakać a rejować, hdyž zapiskaš. Zahraj hišće jónu.
(Jakub zahraje a džěści rejujetaj.)

Jurij: Woprawdže, to je kuzłarska pišćałka. Pójtaj!
(Džěći woteńdu z jewišća a na jewišćo přińdu myški. Myška spěwa 1. stučku, 2. stučku spěwaja štyri myški a rejuja.)

spěw: 1. Myški, z džěrki wulězće,
srjódkow so tu najěsće.
Hrymzac chłěb a skórcički,
hlej, tež małe koruski.

2. Z hlódnym brjuškom ćežko dže,
z połnym w rejce wjesele.
Placać, skakać, kolebać,
wjerćeć so a radować.

(Jako myški džěći wuhladaja, zaso čeknu. Džěći su zaso na jewišću. Jurij a Jakub njesetaj rybički.)

Jurij: To pak smój džensa při wudženju wulke zbožo mětoj.
Nětko póńdzemy domoj.

Madlenka: Och, mi so hišće domoj nochce. Chcu sej hišće někotre zela nazběrać!

Jakub: Jurjo, praj našej maćeri, zo z Madlenku pozdžišo přińdu. Wona njetrjeba so staroscić.

Jurij: Ahoj!

3. wobraz: *(Jakub a Madlenka džetaj dale. Při tym so jewišćowu pozadk přeměni, kaž by dale jěł, tak zo je nětko woheń widžeć, Lučibar skaka wokoło wohenja, je šešerjaty, bosy.)*

Lučibar: Ach jejminej, ach, jejminej, to hižo wjace rjenje njej! Oj, oj, oj, aw, aw, aw, mi je zas' na bječenje. *(Džěsći přińdžetaj bliže.)*

Madlenka: Dobry dzeń, wujo, što tak skiwliće?

Jakub: Čehodla tak stonaće?

Lučibar: Čeplske, njemóžu ja nihdže sam być? Njejsym waš wuj. Što tu wokoło běhataj? A samo na moje dobre hriby teptataj? *(džerži sej brjuch)* Aw, aw, aw! *(W ruce džerži hišće blešu palenca.)*

Madlenka: Štó ha wy sće a čehodla tak wokoło skakaće?

Lučibar: Ow, princesnička, Lučibar mje mjenuja. Aw! *(Džěsći so džiwatej, na so pohladnjetej.)*

Jakub: A što was boli?

Lučibar: Moja mać je mi k wobjedu muchorizny spjekła.

Jakub: Muchorizny? Ow jej!

- Lučibar: Haj, nawoči je zabyła, hdyž je hriby pytała. Aw, aw, aw. Potom je mi poliwku zwarila. Dyrbjach so palenca napić.
- Madlenka: Palenca, božedla!
- Lučibar: Nó haj, tón mi jara słodžeše, ale na kóncu mje na „hajzl“ honješe. *(Džěsći so wótře smějetej.)*
Mi na smjeće njeje. *(napije so tróšku palenca)*
- Madlenka: Tu mam něšto lěpšeho za was. Sym zela hromadziła. Zwarće sej čaj.
- Lučibar: Fuj, phi a hańba, kajke zela?
(Ćisnje blešu do wohenja, zo škrě lětaja. Jakub a Madlenka sej wuši zadžeržitaj, Jakub Madlence něšto přišepnje a zahraje na pišćałce.)
- Lučibar: Što to je? Lěwa noha, prawa noha.
Lěwa noha, prawa noha.
Přestań hólče.
- Madlenka: Haj, haj, to je za to, dokelž lěs zanjerodziće.
- Lučibar: Přestań, přestań, prošu će!
- Jakub: A tež woheń hnydom zhašejće. Woheń w lěsu, to je zakazane. Lěs móže so při tym zapalić.
- Lučibar: Ach paperlapap, zapalić? Mi je zyma na nohi, hdyž słónco hižo njeswěći. Ludžo tola tež wotpadki do lěsa mjetaja a so njehańbujaja.
- Jakub: Haj, tohodla najskerje słónco njeswěći. Mróčele su poľne procha.
- Madlenka: *(zrudna)* Tak snano ženje wjace słónco njeswěći, Jakubje?

Lučibar: Saperliška, dundyrdej, mój rozum hišće stary njej. Sam wšak njewěm, što woprawdže ze slóncom je. Ale snano hober Sprjewnik to lěpje wě. Tón stary kmótr je přewšo překlepany a mudry.

Madlenka: Hdže da wón bydli?

Lučibar: To dyrbitaj na horu krosnować.
(Jakub chce hišće raz zapiskać.)
Njehraj hižo na pišćalce a wostań twoju kekliju.
Woheń hnydom zadusnu.
(Kinje bow wody do wohenja a so wotsali.)

4. wobraz: *(hudźba)*
(W pozadku je widjeć wysoka hora, mróče, předku łuka, jewišćowy wobraz jědže dale.)

Madlenka: Dočakaj Jakubje, ja wjace njemóžu.

Jakub: Pój, pój, dyrbimój spěchać. Wšako je hač na horu hišće čwak puća.

Madlenka: Hač na njej scyła Sprjewnik bydli?

(hudźba)
(Nadobo wulki šum, džěšći so dđeržitej, wětřikec hólcy duja, džiwja hudźba, štomy rejuja.)

Madlenka: Jakubje, dđerž mje! *(nimale płaka)*

Jakub: Dđerž so wulkeho kamjenja. *(Nadobo so zahrimota, wobaj sej wuši zadđeržitaj, doniž njeje čicho. Hober so přěcahuje a była wjetši a wjetši.)*

Hober
Sprjewnik: Štó so tule wokoło kopoli a mi na mojej wuši stupi?

- Madlenka: Ow, knježe, knježe wodajće, njewidźach was tule spać. Njewědźach, zo sym wam na wucho stupiła.
- Hober
Sprjewnik: Haj, hdyž so jónu porjadnje přeachuju, zahrimota wšudže po kraju.
- Jakub: Nó, wodajće, knježe sće wy tón hober Sprjewnik?
- Hober
Sprjewnik: To je či hłupe prašenje. Nó, wězo, tón sym!
(so zahrimota) Abo njewidźiš to?
- Jakub: Wy pak njejsće runje přecelny. Na čakajće!
(Na to Jakub zahraje na piščalce.) To tež hinak dže.
- Hober
Sprjewnik: *(tepta)* Oj, oj, oj, što ze mnu je,
mi so wjerći we hłowje.
- spěw: Prawa noha, ľewa noha
Prawa noha, ľewa noha
Prawa ruka, ľewa ruka,
přestaň tola, kadlička! Njejsym će mjerzać chcył.

(Madlenka wšitke pohiby ze Sprjewnikom sobu čini a so směje. Potom so wšitcy zaso změruja.)
- Madlenka: Luby Sprjewniko, wěš ty snadź, hdže je slónco wostało?
- Hober
Sprjewnik: Nó, tajkele lube prošace słowa zdawna njezasłyšach.
Hdyž pak so mje takle lubje woprašeš, to so jónu porjadnje hač k mrócelam přeachnu.
(Sprjewnik to čini.)
Saperlote - i, wulka mrócel před slóncom sedžo spi.
Hej, mrócałka, sy so skónčnje wuspała!

- Mróčel: Hdže su wostali moje susodki, tamne mróčałki?
- Hober
Sprjewnik: Te hižo po njebju pućuja. Ty pak slónco zakryješ a spiš.
- Mróčałka: Hladaj nož, Sprjewniko, sym tak jara zakurjena a ćežka a sprócna. Z wuhenjow, domow a zawodow so kuri. Ach, strašny dym z awtow stupa, z lětađłow škrě lětaja. Tohodla sym mučna a ćežka.
- Hober
Sprjewnik: To će jónu porjadnje wutřasu.
(třase)
- Madlenka: Iii, na mnje proch pada!
- Jakub: Mój Božo, tole je wšitko wot zanjerodženja!
(Hober Sprjewnik hišće jónu třase.)
- Mróčałka: Sprjewniko, zastorč mje prošu, potom slónco hižo njezakryju.
(Hdyž Sprjewnik mróčałku zastorči, so džěsći zady štoma schowataj a ruce před mjezwočom dđeržitaj.)
- Jakub: *(woła)* Nětk je so mróčel wuprózdniła a njebjo so wujasni.
- Madlenka: Hladaj, Jakubje, slónco zaso swěći.
- Jakub: Ty pak maš proch w mjezwoču.
- Madlenka: A ty tež něšto na nosu.
(Nětko je cyle swětło na jewišću.)
- Slónco: Haj, bjez slónca sće zhubjeni.
Čma by knježiła bjeze mnje na zemi.

(Hober so přiwobroči džěšćomaj.)

Hober

Sprjewnik: Hdy by slónco wuhasnyło, to njeby swěta a žiwjenja na swěće było.

Slónco: Wy ludžo tola hewak jara mudri sće. Tola wobswět zanjerodźiće.

Madlenka: Prošu, prošu, wodajće.

Jakub: Chcemy so prócować wo porjadk w přirodže.

Madlenka: Nětk mi zaso ćopło je.

Slónco: Derje, zo móžu was zaso wohrěwać.

Madlenka: Luby, luby, Sprjewniko, džakujemoj so za wšitko.

Hober

Sprjewnik: Ja tu na horje Kotmarje wostanu, źórło Sprjewje škitać chcu.

Jakub: Božemje!

Madlenka: Božemje!

spěwa: Mój čehnjemoj nětk wjesele přez haje, lěsy, łuki wšě. Kiwa nam wša zwěrina, slónco nětk naj' přewodža.

(Zelowa žona džěšći zaso zetka.)

Zelowa žona: Na džěšći, nětk staj skónčnje slónco namakało.

Jakub: Haj, ćeta, pišćalka je namaj při tym pomhała.

Zelowa žena: Ale ludžo tola dale njerjad wokoło mjetaja.

Madlenka: To pak nochcemy.

Jakub: Móžeće nam snano při tym tež hišće raz pomhać?

Zelowa žena: Derje, dokelž přirodu tak jara lubujetaj, překuzłam pišćalku. Njeh hnydom wotsamo zahraje, hdyž něchtó bleše, papjeru a druhi njerjad do lěsa mjeta.

Jakub: Ja mam ideju. Pišćalku darimy wjesnjanosće.

Zelowa žena: To je derje, to hnydom wě, što hrěšnik w přirodže je.

Madlenka: Božemje četa a na zasowidženje.
(Na jewiščo přiběža někotre džěci, kiž so po lěsu honja, mjetaja njerjad přeč, hnydom pišćalka zahraje a woni wot jedneje nohi na druhu skakaja.)

Džěci: Što to je, přestańće!

Jakub: Spěšnje, spēšnje wšitko zezběrajće!

Džěco: Ty tola mój nan njejsy.
(Hólc skaka dale.)

Madlenka: Zběrajće, zběrajće, hewak wěčnje skakaće.
(Džěci zezběraja wšitko a woteńdu, pišćalka přestanje hrać.)

Jurij: *(přijědže z kolesom)* Hdže tak dołho wostanjetaj?
Słónco zaso swěći.

Madlenka: Haj, haj, mój čí wšitko powědamoj.

(Finale z hudźbu a reju.)

Awtorka: Wórša Wićazowa (ideja, teksty a spěwy)
Ilustratorka: Christin Hanušec
Wudawaćel: Domowina – Rěčny centrum WITAJ

1. nakład 2011
© Domowina – Zwjazk Łužiskich Serbow z. t.,
Rěčny centrum WITAJ
Budyšin 2011
Spěchowane wot Załožby za serbski lud,
kotraž dóstawa lětnje přiřažki Zwjazka,
Swobodneho stata Sakskeje a Kraja Braniborskeje
Wuhotowanje: Jadwiga Wajdlichec
Lektorka: Annett Džědźikowa
Skazanske čisło: L-0/187/11-1